

UKRAINIAN LABOR NEWS

PRINTED AND PUBLISHED WEEKLY BY THE WORKERS AND FARMERS PUBLISHING ASSOCIATION, LIMITED, A JOINT STOCK COMPANY, INCORPORATED UNDER THE LAWS OF MANITOBA, AT ITS HEAD OFFICE AND PLACE OF BUSINESS, AT THE CORNER OF PRITCHARD AVENUE AND McGRIGOR STREET IN THE CITY OF WINNIPEG, MANITOBA.

Subscription per year \$4.00

Telephone: 51 465

УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ

Газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу.

Видав. Робітничо-Фармерське Видавниче Товариство, закорпороване в Манітобі. Редакція, адміністрація і друкарня містяться в Українським Робітничим Домі, на розі вулиць Пritchard і McGregor, у Вінніпегу, Ман.

Передплата на рік \$4.00

Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS

Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man., Canada.

Редакція за оголошення не відповідає.

ПОДИВИТЬСЯ НА НИХ КРИЗЬ ЧЕР-
ВОНІ ОКУЛЯРИ.

Про таких осіб, як члени королівської родини в Румунії, відповісти не писати у фейлетонах, ніж в редакційних замітках. Коли-ж ми приносимо їх ним разом на це місце, то не з ваги тих вибриків, що їх ці "помазанники божи" витворюють, але щоб показати, що отакі дегенерати із роду в рід панують над мільйонами народу, сплюгують його по тюрмах, розстрілюють, знущаються, й проте є багато затемих, заагітованих, задурених панськими й божими слухами робітників та селян, що дивляться на тих царів та королів, як на якихсь вищих істот.

Румунський князь Микола, син королеви Марії, побив в Букаресті серед міст шопера. Побив, як звичайний бандит-напасник. Побив кулаками чоловіка серед міста в білий день перед людьми. Яка різниця між таким князем а хуліганом? Хіба та, що хуліган не бив би чоловіка за те, що автомобіль пахав на другого автомобіля. Хуліган за це не бив би. А князь побив.

Королева Марія похоронилася з невісткою, бувшою жінкою, бувшого наслідника престоло Кароля. Кароль покинув жінку, сина, престол, все — для іншої жінки. Але син Кароля Михайло, кількохлітній хлопчина, що коники ще ліпше з глини, є нині королем Румунії. Про него кажуть, що він вже з дитинства викладе свої королівські "здобутки" тим, що не хоче нічого вжити. Як пробавляти буди закласти для него свій шкільну школу, до якої збирали дітей високої аристократії між них пустили "короля" Михася, думали, що він між дітьми буде вжити. Але як хутко школу зорганізували, так же хутчій розважали, бо Михась бив, кусав інших дітей і вийшов скандал.

Королева Марія та матір "короля" Михася жили в одній палаті. 4 от тепа з невісткою сваряться. Невістка не дозволяє короліві ходити парадними дверима, викидає з палати й меблі на двір. Сварка, каже телеграма, закінчилася тим, що королева втікла з палати.

Син Марії Кароль в Парижі вже так прогуляв все, що йому дісталось в наслідство з людської кривавини, що рахунок за вулиці для огороження свого помешкання не мав чим заплатити. Властителька помешкання подала його в суд і суд присудив, щоб Кароль заплатив за вулиці й за ушкодження помешкання п'ять сот доларів.

Отакі то ті "благодетельні" та "самодержавніші". Розпусні, задрисні, злі, ненажерливі, здегенеровані, ледяні створіння, яким місце в домах для божевальних, а не на царських тронах. І отакіх недондасів консервують, охороняють, поки вони не підорвуть, щоб їх коронувати на царство "селянським урядом", яким себе величає нищий уряд Маніу в Румунії.

В Альбанії зараз, завдяки старанням Муссоліні, зробив себе королем звичайний бандит. В Афганістані англійський імперіалізм дономом був стати королем також бандитові Бача Саада, а зараз Надір Хан, який звовався королем-бандитом, сказав його розстріляти.

Отакі то ті "помазанники божи". Але вже люди й їх починають "мазати".

ЯК МУДРИЙ ПОШИВСЯ В ДУРНІ.

Редактором львівського "Діла" є чоловік, чи то пак пан Мудрий. Мудрий — не в змислі прикметника, але іменника. Що ця назва не відповідає ділам того редактора, свідчить одна цікава подія, про яку ми тут в короткі розкажемо.

Всю буржуазну пресу облетіла вістка, навіть дуже сензаційна для неї вістка, що радник радянського посольства в Парижі Бесідовський, не погоджуючись з політикою радянського уряду, втік з будинку посольства через вікно (бо чекати хотіла його розстріляти, а потім арештувати), прибіг до поліції й вприсив їй, щоб вона пішла до посольства й врятувала його жінку. Першою підходила це французька, а потім і всевітня буржуазна преса. Вибрик Бесідовського зв'язали з правим ухилом в комуністичній партії, зробили його оборонцем селян, мучеником Сталінової диктатури.

Мудрий (уважайте: іменник, а не прикметник), редактор "Діла", вхопившись за цю "сензацію", зробив Бесідовського українцем. Немудра голова Мудрого редактора є того переконання, що кожний переслідований більшовиками мусить бути українцем. І Мудрий, лаючи більшовиків, а оплакуючи Бесідовського, зробив таку дурницю в "Ділі", що зараз холодною водою не змиє дурноту із своєї Мудрої голови.

Перш всего справа малася так: Бесідовський чкурнув з радянського посольства не як мученик більшовизму, але як розтратник радянських грошей. Коли контролю зажадала від нього звіту, йому нічого не лишилося, як дати драпа. На другий же день Бесідовський опинився в товаристві російських білогвардійських організацій в Парижі і пообіцяв служити їм "вірою й правдою". До останнього центра їхньої капіталу. В розмові з співробітником віденської бруквої газети "Neues Wiener Journal" з 8 жовтня Бесідовський ска-

зав, що все своє собаче життя він тепер посвятить "боротбі за визволення російського народу" (а не українського), що він вірить в "російську народну республіку", в "російську демократію" і в "матушку Росію".

Отже, не дивлячись на заяви Мудрого, Бесідовський не признає української ні "матушки", ні "батькушки". Отак Мудрий, редактор, пошився в дурні.

ЯКЕ МІЖ НИМИ СПОРІДНЕННЯ?

"Український Голос" йде рука в руку з польсько-шляхетською пресою.

"Український Голос" пише, що він проти Польщі, проти польського народу, називає хулігом кожного українця, хто "на власну руку" закріплює угоду з "західом", каже українським робітникам навіть при ірадіє навидити польських робітників. Невідомо чому народний комісар освіти УСРР віддавав Львів. Польсько-шляхетська преса "Експрес Поранний", а за ним і орган польського уряду "Епока" написали, що Скрипник, це організатор "чека", що він прибув до Львова вивідувати та вносити "комуністичний дух до українського оточення", що він прогнав українських вчених з Української Академії Наук. 30 жовтня читаємо ми в "Укр. Голосі" також те саме: Скрипник видавав Львів, піби для встановлення зв'язків, що він там лише вивідував між змінюючими, а повернувшись на Україну, сказав ДПУ поарештувати академіків і т. д.

Що ж це? Чи "Укр. Голос" на власну руку" закріплює угоду з "Експресом Поранним" та з урядовою "Епокою", чи він робить це "привано" за згодою петлюрівського центру в Європі? Коли кожний український, що заговорить до поляка, є хулігом, то чим є той "Укр. Голос", який на одну дудку грає з органом польсько-шляхетського уряду, який поширює вістки, пущені польсько-шляхетською пресою? Чи ота спільна мова "Експресу Поранного", "Епоки", "Укр. Голосу", "Свободи", "Нового Часу" не свідчить, що є справжніми приятелями польської шляхти, а ворогами трудового українського народу? Коли ж ні, то нехай "Укр. Голос" це вяснить.

РАБСЬКА ГИДОТА ПЕТЛЮРІВЦІВ.

В Луцьку, на Волині під Польщею, є зграя петлюрівців, яка видає газету "Українська Нива". "Українська Нива" колись виходила у Варшаві, але потім її перенесено до Луцька, "близько до Києва". З тою зграєю та з її газетою мали тісні зв'язки й канадські петлюрівці, які від якогось часу кажуть, що вже найшли самостійну політику, під яку підкладають різні імперіалістичні містки, щоб ними дитратися до Чорного моря.

Невдовзі тому в Луцьку відбувся бенкет в честь волинського військового Дзевалтовського-Гінтовта, з нагоди його перенесення до Тернополя. На тому бенкеті виступив з промовою редактор "Української Ниви" Пеннін, яку потім вмістив у своїй републіці в 38-м числі. Ось уривки з тої промови:

"Майже 300 років довелось чекати Волині на своє визволення, чекати до того часу, щоб великий "бутильник" випустив на волю білого орла і дав йому можливість високо злетіти. Волею знову стала в межах Республіки, Волинська земля дувала молоді паростки, прийшли нові свіжі люди, що розуміли вимоги часу й накази історії. Серед цих людей був і пан Гінтовт-Дзевалтовський. Своєю тактом, розумінням значення національної проблеми, як головного чинника миру на Сході, зловжистою що до українського народу п. військовода дійсно здобув симпатії тих людей, яким умовини й обставини дозволяли спілкуватися з його прапором і з ним самим. І коли сьогодні на Волинській землі "страйканти" прикормленого корпусу стережуть майно українського селянина, то в тому не мало працював і п. військовода.

Коли сьогодні представники польського громадянства вшановують свого адміністратора, то ми сміливо й отверто заявляємо: вшановуємо його й ми, українці, бо п. військовода Дзевалтовський-Гінтовт поклав чимало праці, затратив багато сил і нерв для того, щоб на шляху польсько-української згоди поставити ще одну провину віху.

Нас бере жаль, подібний до того, коли від родинного життя відходить близька дорога людина, його співучасник. Але вважаємо разом з тим, що цей відріз не є втраченою безповоротною. Порівняємо сьогоднішній день з тим станом, коли на війні, щоб підсилити фронт, вище командування послав одного з талановитих полководців на змінення найбільше загрозливого флангу, де вже одна присутність талановитого стратега доздала певності борям на перемогу. А хіба сьогодні не є ми всі в стані війни з терором і ворожою акцією, як "своїх", так і "чужих", що скеровано на те, щоб повалити маєстат Польщі й не дати прийти до згоди народам — українському та польському, хіба ворожа рука не єснує павулину зрад, шпигунства й злодійства?

СВАВОЛЯ ПОЛЬСЬКОЇ ПОЛІЦІЇ.

Американського громадянина Івана Бедлика, що за дозволом влади робив по Галичині фільмові знімки, арештовано підчас свята на Мавківці. Польська преса розписувалася тоді широко про арештування не безпечного шпигона. Тепер, після двомісячної слідчої тюрми випущено Бедлика на волю, з тим, щоб він мусів до 3 днів покинути території Польщі.

НІМЕЦЬКА БУРЖУАЗІЯ ВТРАТИЛА
НАЙЗДІБНІШОГО ДИПЛОМАТА.

Недавно тому в Німеччині помер міністер закордонних справ Штрессман, один з найактивніших і найздібніших дипломатів німецької буржуазії.

Не було ані одної міжнародної конференції буржуазної дипломатії, на якій не було-б Штрессмана. Брині, Чемберлейн і Штрессман — це була "єдиносущина й нероздільна" буржуазна трійця, що вершила всі міжнародні діла. Правда, Брині і Чемберлейн провадили політику наступу, а Штрессман політику оборони, але не вина в цьому була німецькою дипломатією. Обставини, що їх створив Версальський договір, так диктували.

Зараз трійця розбита. Чемберлейн не при владі; Брині 13-ий уряд також побитий; Штрессман "зрезигував" на війні, перед самою смертю зустрінувшись в Гадзі з "намісником" Чемберлейна — соціалістом Сноуденом, який повів проти Німеччини наступ куди більший, як його попередник.

Харківські "Вісті" про смерть Штрессмана пишуть: "Зі смертю Штрессмана з історичної сцени зникла одна з найяскравіших і великих постатей післявоєної Західної Європи. Штрессман з великою майстерністю та неабияким талантом обслуговував інтереси німецького трестованого капіталу, як у внутрішній, так і в зовнішній політиці. Штрессман, як дипломат, значно відрізнявся від політичного діяча загальною. Тимчасом його зовнішня політика, починаючи від Локкарно і кінчаючи Гагс-юською конференцією, нероз-

ривно зв'язана з родею, що її він відігравав у внутрішньому житті Німеччини.

Так само, як у зовнішній політиці, Штрессман хитався між західною і східною орієнтаціями, він і у внутрішній політиці, залежно від обставин, організував блоку і вираво і квіно. Нікого іншого, як Штрессмана, закликало до влади в 1923 р. коли трестованій капітал використовував соціал-демократів для боротьби з революцією. Штрессман відіграв величезну роль у разі до тому і в уряді правобуржуазної коаліції, він же муніципального року продиктував соціал-демократу умови, на яких створилась існує теперішній коаліції.

Для зовнішньої політики Штрессмана найхарактерніші моменти є саме ті, коли він урівноважував обидві орієнтації — західну і східну. Штрессман підписав підписання Люкарських угод з одночасним складенням торговельної угоди з СРСР, вступ Німеччини до Ліги Націй з підписанням німецько-радянської гарантійної угоди. Але пізніше той самий Штрессман, за змінених обставин, повернув курс у бік зближення з анти-радянським англо-французьким блоком, унаслідок переговорів про економічну угоду. Та зате за кілька місяців він так само рішуче повернув до урівноваження обох орієнтацій. Аналіз причин цих змін завжди приводить до вихідного і визначального пункту: до політики трестованого капіталу. У цим розумінні Штрессман був постаттю виключно яскравою і закінченою.

ВІТХОМИРЕННЯ ПАЛЕСТИНИ.

Баліне покато такі: зайти та поранено євреїв і арабів не менше, як дві тисячі. Сюди входить число арабів, що по-лізли від британської карної експедиції, але його в офіційних звітах навівсь зменшено. Тимчасом наслідки бомбардування та обстрілу кулеметами пошедуки були жахливими. Шоді потерпілих, то за офіційними даними число втікачів-євреїв становить 9,000, тобто 7 відсотків усієї єврейської людності в країні. Число потерпілих євреїв становить понад менше 20 до 30 тисяч, бо рух поширився не тільки на ті місцевості, де є єврейська людність, а й на сучасно-арабські райони, як от Газа, Наблус, Туль-Карем, Джеблін, тощо. Матеріальну шкоду докищо не можна визначити навіть приблизно.

Англійська "робітничка" влада навіть пучуючо не поверне, щоб полешити скруту. Навпаки, вона робить все можливе, щоб ще більше погіршити тяжкий стан. Вона робить масові триси й арешти, накладає масові контрибуції. Вона видає закон, за яким відшкодування за грабунки мають виплатити тільки ті села, де наклашено контрибуцію, а це дає сіоністам привид максимального збільшити ці контрибуції.

Число заарештованих арабів уже більше, як 15 тисяч; заарештовано також коло 150 євреїв. Усіх їх судитиме, до того скоро англійський суд, бо на судді-тубільців англійський імперіалізм не покладатися. Годі й казати, що ця "юстиція" сучасно-імперіалістична. Судитимуть із політичних міркувань а найсуворіше покажуть не того, хто грабував як вояки (таким, що тільки грабують, школи навіть дають втекти), а тих, чи чинили могли стати небезпечними для імперіалізму. Судді "соціалістичного"

уряду хочуть знову втовкмачити в голови людності ось що: грабувати й убивати — це не так сик, якщо це не скеровано проти уряду. Цим Англія хоче запобігти новій хвилі революційних повстань, збуджуючи, як і досі національну ворожнечу.

До єврейської людності вживають такої самої тактики. Влада не займає сіоністських ватажків, безсумнісних фашистських та соціал-фашистських підбурників. Аде організації "профспілок", на чолі яких стоять сіоністи, навіть умістити вірш, де закликають до воєни та крові. Карантій дрібний люд — тих, у кого підчас кризових подій знайшли револю-веру, або таких, чия хата була об'єктом боїв. Погромники, з одного боку та фашистські провокатори — з другого перебувають на волі й роблять своє "шляхетне діло", залишаючись до азійців і дістаючи привілеї коштом пролітаріату.

Англійський імперіалізм робить все, щоб не тільки не вгасити вогонь міжнародної ворожнечі, а щоб його надовго розпалити. Бритійська влада заявляє МекДоналда, міністра колоній, лорда Песфілда (колишній Сідней Веб) та їхнього представника в Палестині закликає собі "волю руху", щоб залежно від потреби розпалювати той "йи" вогонь. Проте, щоб неминучий вибух не поширився на британські державні будинки, вже дбають охороняти військовою його, до речі, підсилюючи сотнею полків, із яких кожен на зріст 6 футів. А переказують, що не тільки перший за-дні більшої мобілізації для "вітхомирень", цієї "святої країни".

Отже військо, багнети, літа-ки та танки є досі єдина гарантія миру". Нарешті й далі триває дика гра реакційних сил.

Сіоністи та арабські націоналісти провадять злочинну агітацію за бойкот та й далі ширять жахливі байки. Сіоністи ще мирно говорять про "мир", що його частина їхньої преси малює ось як: вони хотіли б "мирно" прогнати арабських селян та робітників, "мирно" провести Балфорову декларацію на руїнах арабської Палестини. Усе це нагадує славнозвісний "мирні послання" імперіалістичних хижаків підчас світової війни: мовляв, ми за мир, але ми повинні забезпечити собі "місце під сонцем". Такими тересними просто хочуть обдурити світову громадську думку.

Англофільські паціфісти показують своє справжнє обличчя, якщо йдеться про те, щоб відповісти на справжню та єдину "пропозицію миру", що її подала Комуністична Партія Палестини. Програма КПП, що з нею вона виступила в перший момент та що не втратила свого значення підчас найкривавіших боїв, така: не абстрактний "мир" під охороною імперіалістичних багнетів, а об'єднання єврейських та арабських трудящих для боротьби проти головних порушників миру, британських імперіалістів, та здійснення національної незалежності й рівноправства в наслідок створення революційного робітничо-селянського уряду. Від самої цієї ідеї просто казаться пани з II Інтернаціоналу, зокрема так звані "ліві Поале Сіон", що виявили себе як справжні націоналістичні круті. Ім бо треба "вітхомирити" країну МекДоналдами багнетами й пашію їх аналізу становила, ключових сил та імперіалістичної політики в Палестині цілком ствердили криваві події.

Боятися збільшення комуністичного впливу також арабські націонал-реформісти, ці буржуазні зрадники, яких ролі безоглядно викрала комуністична партія. Вони й собі чують комуністів, прагнуть запобігти ласки в британського імперіалізму.

Тільки об'єднання найкращих елементів робітництва та бідних селян навколо прапора КПП й якнайширша кампанія солідарності та допомоги від міжнародного революційного пролетаріату дасть можливість протипоставити наступові імперіалістів та соціал-імперіалістів, сіоністів і арабської буржуазії та "вітхомирень" кров'ю й залізом, якого прагнуть МекДоналдові агенти — революційний єдиний фронт трудящих мас.

I. B.

НАПАДИ ПОЛЬСЬКОЇ ПРЕСИ
НА М. СКРИПНИКА.

У зв'язку з перебуванням у Львові М. Скрипника, в польській пресі з'явилось ряд гострих нападів проти нього. В них замітка М. Скрипника називають організатором ЧК, обвинувачують в розстрілах української інтелігенції, у вигнанні українських учених з Української Академії Наук, побут М. Скрипника у Львові вяснюють вони тим, що Скрипник прибув аби вести комуністичний дух до українського оточення Східної Малої Польщі.

ВІДГОМІН БОМБОВИХ
ЗАМАХІВ.

Після бомбових замахів у Львові арештовано ряд осіб, яким польська поліція приписує ці замахі. Деяких з них перевезено до слідчої в'язниці. Це є: Попадюк, Т. Крушельницький, Кирилюк, Наорлевич, Гатовський, Махницький, Добрянський, Р. Качмарський, Андрушук, Огородник, Р. Біда, М. Терещук, І. Вашич. В останніх днях арештовано: ости студенти: М. Кравців, Конрад Кордуба, Герасимович, Медвідь, Пикас, Гордійська, Я. Яліш і Стефанію Шухевич.